

Reintroducerea “stimulentelor” salariale pentru funcționarii ANAF, bomboana de pe coliva contribuabililor onești?

Autor: Dan Dascălu, Partener, D&B David
și Baiaș

- *2017, un an care va rămâne în istoria dreptului fiscal ca unul al provocărilor și surprizelor legislative dintru început până la final*

Când în sfârșit credeam că le-am văzut pe toate în cursul anului 2017 în materie de "Revoluție Fiscală" și că ne-am putea bucura de o bine meritată pauză în așteptarea provocărilor pe care eram și suntem siguri că anul ce vine ni le rezervă, am realizat totuși încă o dată că și în acest domeniu este pe deplin adevărată zicala din fotbal că meciul se joacă până când fluiera arbitrul finalul de meci și trebuie să rămâi concentrat pe balon, pentru că altfel, până în ultimul moment, surprize pot încă să apară.

Astfel, în 27 decembrie 2017, Guvernul a adoptat OUG

nr.116/2017 pentru a face posibilă plata de premii către funcționarii Agenției Naționale de Administrare Fiscală („ANAF”) prin alocarea unei cote de 15% din încasările provenind din obligații fiscale principale și accesorii ca urmare a unor impuneri suplimentare, din valorificarea bunurilor confiscate în cazul de contravenții constatate de ANAF, precum și din prejudiciile și confiscările de sume din dosare penale inițiate ca urmare a unor sesizări ale funcționarilor ANAF. Față de așteptatul și inevitabilul impact al acestui act normativ asupra contribuabililor, credem că se impune formularea unor comentarii sumare în privința sa, mass-media semnalând deja apariția sa, fără a îi „diseca” însă și conținutul.

- *Contextul în care a apărut și a fost adoptată OUG nr. 116/2017*

Desigur că oricine a urmărit procesul legislativ din domeniu trebuie să fi observat deja că dispozițiile din cuprinsul OUG nr.116/2017 au fost pentru prima oară puse în dezbatere publică la începutul lunii decembrie 2017, atunci când a fost lansat un proiect de ordonanță de urgență¹ vizând modificarea și completarea Legii evaziunii fiscale nr.241/2005, cu privire la care am formulat la momentul respectiv o serie de comentarii punctuale din perspectiva incriminării total nejustificate a nereținerii la sursă². Nu am abordat la acel moment și subiectul dispozițiilor din cuprinsul proiectului legislativ referitoare la acordarea de premii salariale funcționarilor Agenției Naționale de Administrare Fiscală, întrucât mult grave prin impactul lor direct asupra contribuabililor ni s-au părut aspectele ce făceau obiectul principal de reglementare al respectivului proiect, chiar dacă nici cele ce fac obiectul OUG nr.116/2017 nu sunt deloc de neglijat, după cum vom arăta. Ulterior, subiectul părea că a fost cu totul abandonat, urmând eventual a fi reluat în cursul anului 2018, astfel că nu am mai revenit asupra lui, așteptând să vedem încotro se îndreaptă lucrurile. Nu a fost să fie însă

aşa, pentru că în ultimele zile ale lunii decembrie 2017, aveau să apară din nou "în dezbatere publică" dispozițiile mai sus-menționate referitoare la premiile salariale acordate funcționarilor ANAF din încasările acestei instituții.

În plină vacanță de Crăciun pentru o mare parte a companiilor din sectorul privat, Guvernul a adoptat OUG nr.116/2017. Acesta este un act normativ cu bune intenții, scopuri declarate perfect justificate și pe deplin acceptabile, anihilate însă de utilizarea unor concepte legislative care credem că nu sunt în acord cu dispozițiile constituționale și nici nu sunt corelate cu dispozițiile altor legi și în plus ridică serioase semne de întrebare din perspectiva proporționalității și cea a echității fiscale

Cu titlu preliminar, trebuie să precizăm cu tărie că nivelul salarizării funcționarilor ANAF reprezintă o problemă extrem de importantă și de sensibilă pentru întreaga societate, acesta fiind în mod evident un criteriu important în asigurarea continuă a unor resurse de personal de înaltă calitate umană și profesională ale acestei instituții, care să manifeste interes pentru a ocupa și a-și păstra în timp funcțiile publice respective. Aceasta reprezintă practic o chestiune cheie nu doar pentru statul român, pentru că pe această cale sunt asigurate resurselor financiare pentru o bună finanțare a serviciilor publice, ci și pentru contribuabili, care au nevoie acută de a beneficia de servicii de administrare fiscală de calitate. În această activitate trebuie deci să fie implicate persoane care să fie interesate pentru munca pe care o derulează și din perspectivă materială, prin plata unor salarii corespunzătoare, pentru că nimeni nu poate să accepte la nesfârșit o salarizare modestă, iar, în cele din urmă, tot cei mai buni dintre funcționarii Fiscului vor încerca să-și găsească alte ocupații, mai bine remunerate.

O spunem deci răspicat și fără nicio rezervă pentru ca demersul nostru să nu fie unul greșit înțeles: **funcționarii ANAF trebuie să aibă salarii mari, pentru ca în acest fel**

întreaga societate va avea de câștigat. Că aceasta este soluția potrivită o dovedește schimbarea fundamentală a politicii salariale a statului român în privința magistraților, în urmă cu mai bine de două decenii, cumulată cu un proces foarte selectiv de triere a candidaților care își doresc să o practice, elemente absolut necesare pentru creșterea nivelului actului de justiție, care ar trebui să fie cu siguranță urmată și în domeniul fiscal, desigur, alături de alte mecanisme ce ar trebui implementate concomitent (selecția, educația inițială și continuă a personalului, tehnologizarea etc.), dată fiind importanța capitală pe care o are această activitatea de realizare a veniturilor publice.

În schimb, ceea ce OUG nr.116/2017 își propune să aducă nu are nimic de-a face cu valorizarea muncii funcționarilor publici ANAF, ci, practic reprezintă o introducere pe ușa din spate a legislației noastre a unor dispoziții legale și practici aferente acestora de tristă amintire, cunoscută anterior sub denumirea „stimulente” acordate funcționarilor fiscalului, abandonate de ceva vreme spre ușurarea contribuabililor, odată cu adoptarea legislației referitoare la salarizarea unitară a personalului bugetar, date fiind anomaliiile pe care le generau³. Conceptul de „stimulente” este reluat acum sub o formă ușor cosmetizată, care nu poate însă să acopere marile deficiențe de ordin conceptual care afectează măsura legislativă.

În primul rând, OUG nr.116/2017 vorbește despre înființarea unei activități a ANAF începând cu 1 ianuarie 2018, finanțată integral din venituri proprii (sic!), din care această instituție poate reține o cotă de 15% din încasările provenind din obligații fiscale principale și accesorii ca urmare a unor impuneri suplimentare, din valorificarea bunurilor confiscate în cazul de contravenții constatate de ANAF, precum și din prejudiciile și confiscările de sume din dosare penale inițiate ca urmare a unor sesizări ale funcționarilor ANAF. Ceea ce „uită” însă să ne spună actul normativ este care anume

ar fi activitatea pe care ANAF o va înființa cu această ocazie (?!). Cum cu aceeași ocazie nu a fost modificat și Codul de procedură fiscală, pentru specialiștii acestei materii, răspunsul la această întrebare este mai simplu decât cel din celebra ghicitoare referitoare la „pălăria într-un picior”, fiind evident că activitatea care va genera ”venituri proprii” este tocmai o parte din activitatea de administrare fiscală, anume, **controlul fiscal și colectarea.**

Mult mai grav este însă ceea ce actul normativ încearcă să ascundă în prea multe cuvinte – sperând probabil că astfel va trece neobservat – și anume, motivul pentru care ANAF ar reține 15% din încasările bugetare ca venituri aferente activității finanțate integral din venituri proprii, acesta ajungând să sugereze, de fapt, că asemenea sume stabilite în sarcina contribuabililor ar fi în cele din urmă veniturile proprii ale ANAF. În alte cuvinte, ceea ce în realitate stabilește OUG nr.116/2017 este că sumele aferente impozitelor și taxelor încasate în procedura de inspecție fiscală sau cele reprezentând prejudiciile aferente unor evaziuni de evaziune fiscală **nu mai sunt practic venituri ale statului**, așa cum Codul de procedură fiscală o spune (art.17) în aplicarea dispozițiilor Constituției (art.56) și pe care ANAF doar le administrează, **ci devin venituri proprii ale acestei instituții publice, pentru simplu motiv că se ocupă de ele.**

Neconstituționalitatea unei asemenea măsuri rezultă credem din aceea că sumele încasate ca impozite datorate statului de către contribuabili sunt menite a alimenta bugetul public consolidat și nevoile întregii societății românești și urmează a se întoarce apoi sub forma de alocări bugetare pentru a acoperi cheltuielile salariale ale funcționarilor ANAF, doar în strânsă corelare cu celelalte nevoi de ordin bugetar ale instituțiilor statului, vor rămâne practic de aici încolo la dispoziția exclusivă a acestor funcționari, ca și cum această porțiune din taxele și impozitele ar fi instituită doar pentru plata salariilor acestei instituții care se ocupă de

colectarea lor la buget. Chiar dacă o analiză tehnică de detaliu ar evidenția cu siguranță necorelarea actului normativ cu normele aplicabile în domeniul legislației finanțelor publice, ne mărginim pentru moment la a pune doar câteva alte întrebări, desigur, la fel de absurde ca însăși măsura legislativă analizată, dar, de ce nu, plauzibile, în situația dată, cum ar fi: de ce sunt venituri proprii ale ANAF doar sumele reprezentând încasări din impuneri suplimentare și cele similare mai sus-expuse, iar nu toate încasările bugetare, pentru că tot aceeași instituție derulează activități de administrare fiscală pentru ele (e.g. colectarea)? Sau, de ce doar 15%, iar nu 50% sau chiar 85% din aceste sume considerate „venituri proprii” ale instituției să fie păstrate pentru plata de premii salariale pentru funcționarii ANAF? De ce doar ANAF și nu și celelalte instituții care colectează taxe și impozite să-și înființeze o asemenea activitate proprie de administrare fiscală a sumelor respective, nu ca venituri ale bugetului general consolidat, ci ca venituri proprii?

Și, în fine, atât timp cât se acceptă alocarea ca atare a unei cote-părți din încasările din impozite și taxe către cei chemați să le realizeze, de nu s-ar lansa în discuție o „externalizare” a activității de control fiscal către entități private, care, gestionând potrivit criteriilor de eficiență specifice mediului economic, ar putea să genereze și mai multe resurse pentru stat, cum asemenea experimente legislative se derulează în unele jurisdicții non-europene în prezent (deși, în Franța, acesta a fost considerat atunci la momentul la care a fost aplicat a fost aplicat, sub denumirea de Ferma Generală, una dintre cauzele decisive care au declanșat Revoluția din 1789).

În al doilea rând, OUG nr.116/2017 încercă, așa cum anticipam mai sus, să dea o aparență de legitimitate măsurii legislative pe care o conține, în contextul în care, nu de multă vreme, legiuitorul a adoptat o lege a salarizării unitare a personalului bugetar de la care în mod indirect OUG

nr.116/2017 derogă în mod semnificativ. Astfel, am dori să readucem în atenție că în ultimii ani s-a vorbit destul de intens în societatea noastră de nivelul salarizării în cadrul instituțiilor publice și, mai mult, despre necesitatea asigurării unui sistem unitar de salarizare în cadrul sistemului public, care a fost pus în aplicare odată cu adoptarea Legii nr. 284/2010, ocazie cu care a fost abandonat mai vechiul sistem al stimulentei acordate salariaților fiscoi, făcându-se însă și ajustări salariale care să compenseze trecerea la noul sistem salarial pentru această categorie de funcționari. Ulterior, după discuții îndelungi și dezbateri, inclusiv în contradictoriu cu sindicatele din diferitele domenii de activitate ale economiei naționale, a fost adoptată o nouă lege unitară a salarizării (Legea nr. 153/2017), menită a corecta unele discrepante observate în practică în legătură cu reglementarea anterioară, dar și pentru a permite creșteri salariale pentru funcționarii bugetari, potrivit planificării în timp propuse de programul de guvernare.

Desigur, în continuare se pot purta discuții și se pot exprima nemulțumiri despre modul în care legiuitorul nostru a decis să „valorizeze” la nivelul societății munca diferitelor categorii de funcționari publici și, respectiv, a altor categorii de personal ale căror salarii sunt plătite de la bugetul de stat, iar asemenea chestiuni ar trebui analizate cu seriozitate și pe îndelete, pentru a stabili ce anume trebuie stabilit, prin consens social, a fi prioritar pentru noi toți ca trebuind a fi plătit mai mult, în condițiile în care resursele publice sunt totuși limitate.

Fără dorința de a intra în prea multe detalii tehnice, trebuie totuși să arătăm că ceea ce este important este faptul că legislația salarizării unitare este menită a promova valoarea individuală, prin dezvoltarea unui sistem de distribuire a resurselor bugetare alocate pentru cheltuielile de personal (art.1 din Legea nr.153/2017). Sunt stabilite totodată o serie

de principii incidente în aplicarea sa (a se vedea art.6 din Legea nr.153/2017), printre care și acela al importanței sociale a muncii (în sensul că salarizarea personalului din sectorul bugetar, prin stabilirea indicilor de salarizare reglementați, se realizează în raport cu responsabilitatea, complexitatea, riscurile activității și nivelul studiilor) sau cel al transparenței mecanismului de stabilire a drepturilor salariale (în sensul asigurării predictibilității salariale pentru personalul din sectorul bugetar). Or, deși face referire la aplicarea unor reguli limită din noua lege de salarizare unitară a personalului bugetar, care reprezintă practic niște simple detalii de ordin numeric, OUG nr.116/2017 calcă în picioare înseși principiile de bază ale reglementării cadrul din domeniul salarizării unitare. Astfel, această ordonanță face practic mai importanți niște funcționari ai statului în procesul de salarizare, nu prin urmarea regulilor pe care însuși acesta le-a stabilit ca fiind aplicabile tuturor funcționarilor bugetari, ci prin crearea unor reguli speciale prin care nu se modifică indicii salariale unitari, ci se alocă practic direct o parte din marea „plăcintă” a încasărilor bugetare din care se stabilesc salariile tuturor funcționarilor din sistem (inclusiv celor din ANAF) direct către funcționarii ANAF.

Deci, în loc să se modifice, așa cum ar fi fost firesc indicii de salarizare bugetară pentru această categorie de funcționari bugetari în legea cadru de salarizare, creându-se desigur și proceduri de evaluare și selecție, pentru a se face diferențierea la salarizare între diferiții funcționari fiscali, în funcție de implicarea lor în activitatea de administrare fiscală, se creează practic un statut privilegiat acestora din urmă, pentru a beneficia de alocări directe de bugete salariale din sumele reprezentând încasările bugetare ale statului, menite a conduce în caz de creștere a lor la o alocare corespunzătoare la nivelul întregii societăți și, în mod indirect, al aparatului bugetar, încercând a se crea aparența unei activități finanțate din venituri proprii,

pentru a se putea astfel susține necesitatea aplicării unui tratament salarial mai favorabil pentru această categorie de funcționari decât cel care i-ar fi fost în mod normal aplicabil, conform legii salarizării unitare.

În al treilea rând, deși în dorința sa de a se îndepărta pe cât posibil de stimulentele din vechea reglementare fiscală, OUG nr.116/2017 condiționează alocarea sumelor ca venituri proprii pentru plata de premii pentru funcționarii ANAF de pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive, iar nu de simpla emitere a deciziilor de impunere/ formulare a sesizărilor penale/ întocmire a unor procese verbale de constatare a contravențiilor prin care se și confiscă anumite bunuri, un progres desigur față de vechea reglementare, acesta rămâne practic totuși unul marginal pentru contribuabili, prin impactul de ansamblu pe care este de așteptat ca acest act normativ să îl aibă, mai ales în condițiile în care recompensa funcționarilor publici nu este dublată și de răspunderea materială a acestora, care să fie consacrată ca atare în cadrul actului normativ, pentru asigurarea unui minim echilibru absolut necesar funcționării mediului fiscal.

Astfel, este evident că o condiționare a alocării sumelor efective cu titlu de încasări bugetare ca „venituri proprii” ale ANAF ar trebui să tempereze efectele unui „avânt” nejustificat al funcționarilor fiscali, pentru că ce anume va intra efectiv sau nu în această categorie va fi rezultatul unei decizii a unui judecător, care are o poziție independentă de părțile disputei fiscale (ANAF și contribuabili), fiind chemat să pronunțe o soluție în acord cu legea.

Cu toate acestea, nu trebuie să uităm că legile noastre fiscale sunt de atâtea ori neclare și interpretabile, iar misiunea judecătorilor complicată, mai ales față de lipsa unor instanțe specializate. De multe ori contribuabilii resimt o abordare formalistă a acestora din urmă în soluționarea disputelor fiscale, mult prea adesea percepută la nivelul societății în ansamblul său chiar ca un sentiment de

injustiție fiscală. Or, o creștere semnificativă a numărului acestor dispute, ca urmare a unei abordări și mai agresive a funcționarilor fiscali, alimentată de tentația firească a creșterilor salariale ce pot fi astfel obținute, va duce în mod inevitabil și la o creștere a sentimentului negativ pe care contribuabilii îl vor resimți acut din această perspectivă, motiv pentru care este absolut necesară și o responsabilizare a funcționarilor fiscali, cu atât mai mult cu cât în aceste zile se vorbește atât de intens în spațiul public despre necesitatea legiferării unei răspunderi materiale a magistraților, în condiții mult mai stricte decât în reglementările prezente.

Pe de altă parte, nu trebuie uitat că în trecutul recent, contribuabilii onești și care au resurse financiare au resimțit un alt sentiment extrem de negativ în legătură cu activitatea de administrarea fiscală, anume, că sunt practic de prea multe ori o „țintă” convenabilă și facilă a organelor fiscale, pentru a suporta sume mai mari decât cele datorate, sau pentru a răspunde în locul altor contribuabili necinstiți și fără resurse, în timp ce aceștia nu erau deloc controlați sau, și controlați fiind, în lipsă de resurse, nu aveau cu ce să plătească. În aceste condiții, chiar dacă după dispute de ani de zile, uneori cu intermezzo-uri de natură penală, ajungeau să câștige, costurile suportate, nu doar cu consultanții și avocații, ci uneori pentru a plăti sumele stabilite în sarcina lor sau pentru a garanta executarea acestora, rămâneau semnificative, fiind de puține ori recuperate și, oricum, nu în totalitate. Din păcate, însă, unii dintre aceștia, chiar au ajuns în insolvență și faliment, întrucât efectul executoriu al actelor de impunere sau cel preventiv al măsurilor asigurătorii a fost practic devastator, fiindu-le imposibil să-și mai revină, după ani de zile, când câștigau bătălia cu organele fiscale.

Este credem deci extrem de previzibil ca OUG nr.116/2017 să stimuleze comportamentele echipelor de control fiscal spre a

viza exact contribuabilii care au bani, pentru că încasarea sumelor stabilite în acest fel este una dintre condițiile alimentării bugetului activității cu „venituri proprii” reglementate de acest act normativ, fiind de așteptat ca fenomenul evazionist sau de încălcare a legii fiscale să nu mai facă în niciun fel obiectul interesului, dacă nu are și capacitate de finanțare a sumelor stabilite în sarcina contribuabililor, ceea ce desigur nu corespunde cerințelor de echitate socială și egalitate în fața legii, chiar și dacă în cele din urmă actele de impunere vor fi anulate sau persoanele pentru care s-au făcut sesizări penale nu vor fi condamnate. Astfel, consumul de nervi, energie, timp și bani pentru acești contribuabili vor rămâne o realitate de neîndepărtat și de necompensat nici măcar parțial, pentru că integral este oricum de neconceput, în timp ce cei vinovați de toate acestea, doar pentru că au forțat în mod nejustificat aplicarea legii, în dorința de a acumula cât mai multe sume în fondul de „stimulente”, nu vor răspunde în niciun fel, atât timp cât Noul Cod de procedură fiscală prevede exclusiv răspunderea statului pentru prejudiciile create prin acte administrative nelegale, spre deosebire de vechiul Cod, în care răspundeau și funcționarii fiscali vinovați, potrivit regulilor de drept comun din contenciosul administrativ.

Or, tocmai această latură este total scăpată din vedere de OUG nr.116/2017, care, proclamând nevoia de recompensare a funcționarilor fiscali din înseși sumele pe care urmează să le stabilească în sarcina contribuabililor, devenind practic titularii unui veritabil „onorariu de succes” din sumele reprezentând impozitele și taxele datorate de aceștia din urmă statului, „uită” că întotdeauna orice sistem de recompensă nu poate să meargă decât mână în mână cu răspunderea celor care beneficiază de el. Dacă acest apetit crescut pentru stabilire de sume suplimentare pentru a obține venituri salariale mai mari nu va fi din varii motive limitat de judecători prin anularea sau infirmarea actelor întocmite de către organele fiscale (e.g. lege neclară, lipsa unor instanțe specializate,

incapacitatea contribuabilului de a purta disputa etc.), statul va câștiga, din colectarea unor sume suplimentare la buget, iar cei supuși unor asemenea măsuri vor rămâne doar cu sentimentul de inechitate fiscală. În schimb, și contribuabilii care vor câștiga în cele din urmă în litigiul contra statului, recuperând apoi dobânzi sau daune pentru actele nelegale ale acestor funcționari publici, tot vor pierde în mod indirect, întrucât, alături de ceilalți cetățeni vor suporta scăderea sumelor cuvenite bugetului, ca urmare a plăților făcute pentru acoperirea prejudiciilor generate de funcționarii care, dorind să-și crească propriile venituri, nu sunt chemați să și răspundă material în mod direct, pentru situațiile în care ar greși, putând să ridice ulterior senin din umeri și să spună că doar au aplicat legea fiscală, crezând că procedează în mod corect.

În fine, sunt o serie de alte aspecte criticabile în cuprinsul OUG nr.116/2017, cum ar fi delegarea legislativă a procedurilor aferente constituirii și funcționării activității generatoare de venituri proprii și respectiv a acordării de premii pe cale de ordin al Ministrului finanțelor publice, respectiv, al Președintelui ANAF, în condițiile în care în discuție sunt sume importante de bani, iar modul în care acestea se vor constitui și, respectiv, utiliza ar trebui să facă obiectul unui act cu putere de lege. Cum la fel de criticabile sunt unele dintre aspecte evidențiate în Nota de fundamentare a OUG nr.116/2017 în susținerea motivelor adoptării actului normativ, în special din perspectiva modului în care acestea sunt prezentate. Astfel, unele tendințele invocate în cuprinsul Notei de fundamentare s-ar putea dovedi îngrijorătoare – este, de exemplu, cazul numărului situațiilor de încetare în cursul primelor trei trimestre ale anului 2017 a raporturilor de funcție ale funcționarilor ANAF. Cu toate acestea, documentul menționat nu are precizia necesară pentru a contura dimensiunea reală a fenomenului reliefat, prin evidențierea procentajului pe care îl reprezintă această cifră din numărul total de funcționari ANAF, pozițiile pe care le

ocupa funcționarii care au plecat, variația în timp a acestui fenomen și, în special, prin ce diferă anul 2017 față de anii anteriori etc.

În plus, alte aspecte reliefate ca motive pentru adoptarea actului normativ, cum ar fi presiunea la care sunt supuși funcționarii ANAF cu amenințări din partea celor controlați, chiar cu plângeri penale nu sunt întâlnite doar în cazul acestora, poziția altor funcționari ai statului fiind poate chiar și mai expusă din această perspectivă, fără ca cineva să-și fi pus vreodată problema ca aceștia să păstreze în mod direct o parte dintre sumele cu care operează în actele lor (e.g. judecătorii, procurorii, polițiștii etc.). Or, desigur, este o diferență salarială între aceste categorii de personal bugetar, dar, după cum arătam mai sus, un sistem de salarizare unitară nu poate permite în niciun caz apropierea directă a unei părți din sumele de bani ale bugetului de stat de către cei implicați în administrarea lor. Mai mult, dacă ne raportăm la luarea în considerare în cadrul acestor „venituri proprii” a sumelor reprezentând prejudiciile de infracțiune de evaziune fiscală pentru care s-au pronunțat condamnări la sesizarea organelor fiscale, ne aflăm practic în singura situație în care o persoană (funcționarul fiscal) este recompensat pentru că și-a făcut treaba (i.e. a formulat o sesizare penală pentru că a identificat fapte ce ar putea să constituie elementele constitutive ale unei asemenea infracțiuni) în condițiile în care dacă nu ar fi făcut-o, săvârșea la rândul său o infracțiune, conform Codului penal.

În concluzie, o analiză sumară evidențiază că OUG nr.116/2017, adoptată în mare grabă la finalul anului care tocmai s-a încheiat, suferă de o serie de carențe structurale și conceptuale majore, cel mai probabil încălcând Constituția și nefiind corelată cu alte acte normative esențiale din domeniul fiscal și bugetar, iar impactul său asupra contribuabililor onești ne așteptăm să fie unul devastator, întrucât chiar dacă banii nu vor ajunge la funcționarii fiscali înainte de

finalizarea cu succes pentru aceştia din urmă a litigiului dintre cele două părţi, contribuabilii vor fi afectaţi, pentru că vor avea de finanţat activitatea în toată aceasta perioadă, în condiţiile în care resursele lor vor fi afectate de actele de impunere, precum şi diferitele costuri aferente ducerii acestui litigiu. Or, dacă acest fenomen se va intensifica şi chiar generaliza, în mod previzibil, alimentat fiind, precum o flăcară mocnită de un jet proaspăt de oxigen, de speranţa unor câştiguri salariale suplimentare pentru funcţionarii fiscoi, fără însă nici un fel de riscuri sau răspundere personală, este cu adevărat greu de estimat câţi dintre contribuabilii oneşti vor putea face faţă acestei noi provocări de natură fiscal-bugetară.

Fiind la început de an, însă, rămâne, desigur, speranţa ca Noul An să aducă acte normative mai bune, iar măsura legislativă mai sus-menţionată să fie eliminată sau măcar corectată în mod corespunzător cu ocazia adoptării ordonanţei prin lege sau printr-o altă ordonanţă de urgenţă, iar la extrem, în măsura în care va ajunge să fie sesizată, rămâne totuşi Curţii Constituţionale să înlăture anomaliile semnalate cu privire la colectarea sumelor cuvenite statului ca impozite şi taxe.

[1] A se vedea <http://www.mfinante.ro/pagina.html?pagina=acasa&d-2575674-p=2&locale=ro&menu=Transparenta&categoriebunuri=proiecte-acte-normative>

[2] <https://www.hotnews.ro/stiri-opinii-22174885-modificarea-legii-evaziunii-fiscale-pentru-incriminarea-neretinerii-sursa-partea-nevazuta-icebergului-fiscal-recent-lansat-apa.htm>

[3] Se arată, de exemplu, într-un material din mass-media că veniturile din stimulente ale funcţionarilor fiscoi ajunseseră să depăşească veniturile salariale – <http://www.hotnews.ro/stiri-esential-7928459-veniturile-funcionarilor-ministerul-finantelor-aprilie-2010-stimulentele-mai->

[mari-decit-salariile.htm](#)